

належного виконання угод про примирення або про визнання винуватості. Додатковий обов'язковий об'єкт у даному складі злочину відсутній.

На особливу увагу заслуговує додатковий факультативний об'єкт, адже він являє ті суспільні відносини, які тісно пов'язані із захистом та відновленням прав потерпілого та людини загалом. Такими об'єктами можуть виступати трудові та інші особисті права і свободи людини і громадянина, власність, господарська діяльність, довілля, безпека виробництва.

ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ БОРОТБИ З ТОРГІВЛЕЮ ЛЮДЬМИ ТА ІНШИМИ НЕЗАКОННИМИ УГОДАМИ ЩОДО ЛЮДИНИ

Мойсєєва І.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри кримінально-правових дисциплін ННПП НАВС Киренко С.Г.

Торгівля людьми та інші незаконні угоди щодо людини є однією з найактуальніших та найскладніших проблем захисту прав людини та громадянина, адже вона не визнає державних кордонів, не розрізняє уже розвинені держави та держави, що тільки розвиваються. Дана проблема, посягаючи на такі природні права особи, як воля, честь та гідність, завдає шкоди як конкретній людині зокрема, так і суспільству в цілому. Тому ефективна боротьба з даним видом злочинів є пріоритетним напрямком у правоохоронній діяльності України.

Згідно статистичних даних МВС за період 2012 року у кримінальному провадженні знаходилось 192 справи за даними злочинами, з яких розкрито було 146 злочинів та виявлено 80 осіб, які вчинили дані кримінальні діяння. В порівнянні з 2011 роком динаміка кількості даних злочинів залишається не змінною, що в свою чергу викликає певні сумніви та погляди, а саме:

Статистика МВС не відповідає дійсності. Чинне законодавство не дозволяє адекватно оцінити випадки торгівлі людьми.

Ефективним заходом щодо попередження і боротьби з торгівлею людьми перш за все є законодавство, насамперед це викладення статті 149 ККУ у новій редакції від 12.01.2006 р. № 3316-IV, а також низка нормативно-правових актів Центральних органів влади. Проте, внаслідок аналізу та дослідження тексту статті виникають деякі проблеми щодо її змісту. Стаття є складною для розуміння як для пересічного громадянина, так і для державного службовця, через те, що представляє собою певне поєднання вітчизняного законодавства з європейським (оскільки ряд положень цієї статті майже дослівно відповідають міжнародному визначенню торгівлі людьми, закріпленому у Протоколі про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї, що доповнює Конвенцію Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності).

На нашу думку, диспозиція статті(ч.1 ст.149 КК України) переважана зайвими термінами(вербування, переміщення, переховування, передача або одержання людини), які ускладнюють застосування статті на практиці, оскільки вимагають обов'язкового становлення мети з якою вчиняються дані злочини, а саме експлуатації. До того ж вказівка на використання обману, шантажу чи уразливого стану особи в ч.1 ст. 149 КК України є зайвими, оскільки не зрозуміло як бути в ситуації, якщо відповідні способи при вербуванні, переміщенні, переховуванні, передачі або одержанні людини вчинені з метою експлуатації не використовуються. Вказівка на дані способи доцільна в ч.2 ст. 149 КК України в якості кваліфікуючих ознак злочину. Це в свою чергу давало б змоги ефективніше проводити досудове слідство у кримінальних провадженнях, порушених за ст. 149 КК України, і притягувати винних до відповідальності.

Серед інших нормативно-правових актів по даній проблемі, хочемо зазначити Постанову КМУ «Про затвердження Державної цільової соціальної програми протидії торгівлі людьми на період до 2015 року» від 21 березня 2012

року. Метою цієї Програми є запобігання торгівлі людьми, підвищення ефективності переслідування осіб, які вчиняють пов'язані з нею злочини або сприяють їх вчиненню, а також захист прав осіб, що постраждали від торгівлі людьми, та надання їм допомоги. А також ряд інших постанов, прийнятих КМУ протягом 2012 року. Основними позитивними моментами даних нормативно-правових актів є те, що встановлюється статус осіб, які постраждали від торгівлі людьми, що дає можливість отримати допомогу, в тому числі матеріальну, від держави; визначається відповідальність різних державних структур за діяльність у сфері надання допомоги постражданим особам; окремі положення стосуються надання допомоги дітям, іноземним громадянам. Однак, їх практична реалізація на сьогоднішній день ускладнюється недосконалістю чинного кримінального законодавства, яке не в повній мірі дозволяє протидіяти цим суспільно-небезпечним явищам.

Виходячи з усього викладеного, на нашу думку, для залучення і бажання постраждалих осіб співпрацювати з правоохоронними органами та подолання їх зневіри у справедливість вирішення подібних справ доцільно більш відкрито надавати інформацію про затримання злочинців, причетних до злочину торгівлі людьми та іншої незаконної угоди щодо людини в ЗМІ. Крім того, проводити навчально-виховні, профілактичні роботи щодо попередження торгівлі людьми серед учнів та студентів. А також, безперечно, потребує ґрунтовного доопрацювання та перегляду українське законодавство, пов'язане з торгівлею людьми або іншою незаконною угодою щодо людини.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОТРИМАННЯ ПРАВ ОСОБИ ЗЛОЧИНЦЯ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ ДІЙ

Міндер В.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри кримінально-правових дисциплін ННІПП НАВС Корчинський В.О.

В Україні, яка є суверенною, незалежною, демократичною, соціальною та правовою державою (ст. 1 Конституції України) забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (ст. 3 Конституції України). Захист прав і свобод людини в Україні значною мірою покладається на органи внутрішніх справ. У ст. 5 Закону України «Про міліцію» зазначено: «Міліція поважає гідність особи і виявляє до неї гуманне ставлення, захищає права людини незалежно від її соціального походження, майнового та іншого стану, расової та національної належності, громадянства, віку, мови та освіти, ставлення до релігії, статі, політичних та інших переконань. Міліція не розголошує відомостей, що стосуються особистого життя людини, принижують її честь і гідність».

У вітчизняній кримінології поняття особи злочинця трактується по-різному. В одному випадку під ним розуміють особу, що вчинила суспільно небезпечне діяння заборонене кримінальним законом і злочинців об'єднує тільки те що вони скоїли злочин. В іншому – робиться наголос на якісні відмінності особи злочинця від особи незлочинця і лише тоді коли кримінологічне дослідження мало на меті вивчення особи злочинця проволонився більш детальний її аналіз. Про особу злочинця можна говорити лише стосовно особи, винної в злочинній діяльності, тобто особи, що вчинила систему навмисних підслепрямованих дій, передбачених кримінальним законом, спрямованих на реалізацію загального для них мотиву.

Отже, особа злочинця – це сукупність соціально значущих характеристик, ознак зв'язків і відносин які характеризують людину винну в повненні кримінального закону в поєднанні з іншими (неособистими) умовами й обставинами що впливають на її злочинну поведінку. Стосовно ж «особи, що вчинила злочин», то вона не має системи негативних ознак.

Виходячи з твердження, що весь кримінальний процес є системою процесуальних гарантій досягнення істини та охорони прав громадян, Г.А.